

קבץ

תוֹךְ הַנַּחֵל

דבורים נודאים ונמלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע
מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל מי ומשם ישקונו העדרים, להתחזק בעבודת
הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

*

אשר נאמרו בשלחן הפתור של
מרן מוהר"א "ש עליט"א
בסעודה שלישית שבת פרשת וארא – תשע"ג

יגלה שעל ידי אמונה אפשר לעבוד את הקדוש ברוך הוא בכל העבודות הנשמיות, ועל
ידי הלכה זוכים לראות את האלקות שבכל העולם החמרי, ויבאר תחלת פרשת וארא,
ויקשר לענין חדש שבמ, ויבאר את מחלקת בית שמאי ובית הלל, בענין ראש השנה
לאילנות, וידבר מענין צרופ חדש שבמ.

וצא לאור ערב שבת קדש פרשת וארא תשע"ד
על ידי תלמידי מתיבתא 'ויכל מקדש' חסידי גרסקלב
עיר הקדש ירושלים תוכב"א

סעדה שלישית שבת פרשת וארא, ראש חדש שבט ה'תשע"ג

מזמר

מקצר רוח ומעבדה קשה

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעוין, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוקאים
ונפלאים מאד, על פי דברי רבנו ז"ל בלקומי מוהר"ן חלק ב' סימן פ"ו,
המדבר מעבודות קשות הפאות מפגם האמונה, ע"ז שם.

אין הקדוש-ברוך-הוא בא בטרוניא עם ברייתו
פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר: דע, שעל ידי שהעולם
הם מקטני אמנה, על בן הם צריכים לתענית, דחינו עבודות
קשות. כי בודאי ידוע, שאפשר לעבד השם ותברך בכל דבר, כי
'אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם ברייתו' (עבודה זרה ג' ע"א),
אך מה שצריכין לפעמים לעבודות קשות, הוא בבחינת מה
שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין עד ע"ב): 'בשעת שמד, אפלו אערקתא
דמסאני יחרג ואל יעבר'. נמצא, שאף שבאמת אין ראוי שיחרג

על זה, אף מחמת שהוא שְׁעַת שְׁמוֹד, וְהֵם מִתְגַּבְּרִים וְרוֹצִים דִּיקָא
 לְהַעֲבִירוֹ עַל דַּת וְלְהַבְיֹאוֹ לְכַפֻּירוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, עַל כֵּן הוּא מִכְרַח
 לְמִסַּר נַפְשׁוֹ אֶפְלוֹ עַל דְּבַר קָל. וְהַעֲבֹדָה זָרָה וְהַכַּפֻּירוֹת הֵם
 בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים קלח, יו'): "אִם אֵין יֵשׁ רִיחַ בְּהֵם" שְׂאִין בְּהֵם שׁוֹם רִיחַ
 בְּלָל. וְהַקְטָנִי אֲמוּנָה הֵם בְּבַחֲיִנַת "מִקְצַר רִיחַ", שְׁהוּא כְּמוֹ מְמַצְעַ,
 דְּחִינּוֹ שְׂאִין לְהֵם אֲמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׁחִיא בְּחִינַת מֵאֲרִיךְ רִיחֵו,
 כְּמוֹבָא בְּמִקּוּם אַחֵר (לְקִטְיֵי מוֹתֵר"ן חֶלֶק א' סִימּוֹן קנח), וְאִם עַל פִּי כֵן אֵינֵם
 בּוֹפְרִים לְגַמְרֵי, שְׂאִין לְהֵם שׁוֹם רִיחַ בְּלָל, רַק הֵם כְּמוֹ מְמַצְעַ,
 וְרוֹחֵם קִצְרָה בְּחִינַת מִקְצַר רִיחַ. וְזֵהוּ (שְׁמוֹת ה' ט): "מִקְצַר רִיחַ
 וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה" שְׁמַחְמַת שְׁחֵם בְּבַחֲיִנַת "קִצְרַת רִיחַ", מַחְמַת שְׁחֵם
 קְטָנִי אֲמוּנָה כַּנ"ל, עַל יְדֵי זֶה צְרִיכִין לְעִבּוּדוֹת קָשׁוֹת וְלְתַעֲבִיטִים
 כַּנ"ל. כְּמוֹ שֶׁבִּשְׁעַת חֲשֹׁמֵד שְׁחִיא קִלְקוּל אֲמוּנָה לְגַמְרֵי, צְרִיכִין
 אֶפְלוֹ לְמִסַּר נַפְשׁוֹ מִמָּוֶשׁ אֶפְלוֹ עַל דְּבַר קָל, כְּמוֹ כֵן כְּשֵׁישׁ קְטָנוֹת
 וּפְגָם בְּאֲמוּנָה, צְרִיכִין לְעִשׂוֹת עִבּוּדוֹת קָשׁוֹת כַּנ"ל. וְיֵשׁ כְּפֹה
 בְּחִינּוֹת בְּקְטָנֵי אֲמוּנָה. כִּי יֵשׁ אֶפְלוֹ צְדִיקִים שְׁחֵם קְטָנִי אֲמוּנָה, כְּמוֹ
 שְׁדָרְשׁוֹ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה (סוּטָה מו"ח ע"ב) עַל פְּסוּק (זְכַרְיָה ה' י'):
 "כִּי מִי בּוֹ לְיוֹם קְטָנוֹת" מִי גָרַם לְצְדִיקִים זְכוֹי; עַד כָּאֵן לְשׁוֹן רַבּוֹנוֹ

ז"ל.

תכלית בריאת האדם שיעלה את הגשמיית אליו יתברך
והסביר מזהרא"ש נ"י, כי הנה מי שיש לו אמונה ברוחה ומזככת בו
יתברך, יודע, שאפשר לעבד את השם יתברך בכל דבר שבעולם
ממש, באכילה, בשתייה ובמשא ומתן עם הבריות, ואין שום דבר
שבעולם שלא יוכל למצוא בו את השם יתברך, כי על שם זה ברא
תקדוש-ברוך-הוא את כל העולם הגשמי, כדי שיעבד אותו יתברך
עם הגשמיית, ונעלה כל הגשמיית אל רוחניות אלקותו יתברך,
שהרי בודאי היה תקדוש-ברוך-הוא יכול לברא את האדם, שלא
יצטרך לאכל ולשתות, ושלא יצטרך להתחתן ולהוליד ילדים, ושלא
יצטרך לעסק במשא ומתן ולהרויח פרנסתו, ויעבד אותו רק
בעבודת רוחניות, אבל בשביל זה אין צריך לברא את האדם
הגשמי, כי לזה יש רב רבבות מלאכים ושרפים ואופני התקדש
שעובדים את תקדוש-ברוך-הוא כלי גוף גשמי, ואינם צריכים
לאכל ולשתות ולהתחתן ולעסק במשא ומתן, ובשבילם לא היו
צריכים עולם גשמי, אבל תקדוש-ברוך-הוא ברא אדם בזה העולם
הגשמי, כדי שיעבד את תקדוש-ברוך-הוא עם הגשמיית, ויעלה כל
הגשמיית אל רוחניות אלקותו יתברך, ועל ידי זה יגיע אל תכליתו
ושלמותו.

מעלת אכילה בקדושה

כי דיקא על ידי אכילה בקדושה זוכין לעשות יחוד קודשא בריך ושכינתיה אפין באפין (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב), ודיקא על ידי משא ומתן באמונה מעלין כל המדרגות התחתונות אל שרשן העליון (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נד וסימן רפ), ודיקא על ידי שמתחתן ומקום בית להשם יתברך ולתורתו – מוריד את השכינה בארץ, ועושה דירה להקדוש-ברוך-הוא בתחתונים, נמצא שעל ידי העבודות הנשמיות דיקא, זוכה אדם להגיע אל תכליתו ולשלמותו.

בכל הבריאה הנשמית גנוזה אלקות ממש

אבל לכל זה צריכים אמונה ברורה ומזככת, שיאמין, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא בכל פרט ובפרט בזה העולם, ואין שום מציאות בלעדו יתברך. כי יש הלכות התורה בכל הדברים הנשמיים, שהם מגלים האלקות שיש בתוכם, כגון הלכות פשרות הנוגעים לעניני אכילה ושתיה, והלכות אשות הנוגעים לכל עניני הבית, והלכות חשן משפט הנוגעים לכל עניני משא ומתן, ובני אדם חושבים שרק רב ומורה צדק צריך להיות בקי בשלחן-ערוך חשן-משפט, כדי שידע לפסק דין תורה אם יבא לפניו, אבל באמת כל בעל הבית ומנהל עסק, צריך להיות בקי מאוד בחלק חשן-משפט, כדי שלא

יבוא להונות את הבריות, וְשֵׁלָא יִכְשַׁל בְּגִנְבָהּ וּבְגִזְלָהּ וּבְשָׂאָר נְזֻקֵי מִמּוֹן, וְכִפֵּי זְכוּךְ אַמוּנְתוֹ שֶׁל אָדָם, וְכִפֵּי בְרוּר יְדִיעָתוֹ בְּהִלְכוֹת הַתּוֹרָה בְּכָל פֶּרֶט וּפְרֵט שֶׁל הַחַיִּים, בֵּן יוֹדֵעַ, שְׂאֵפְשֵׁר לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל דְבָר, וְתַמִּיד שִׂמַּח מְאֹד בְּכָל אֲשֶׁר עוֹשֶׂה, כִּי מוֹצֵא הָאֱלֹקוֹת שְׂיֵשׁ בְּתוֹכוֹ.

הַטְעוֹת שֶׁל הַמְחֻשְׁבִּים רַק עֲבוּדוֹת קְשׁוֹת – קְטָנוֹת אַמוּנָה:

אָבֵל אֲנָשִׁים שֶׁהֵם קְטַנֵי אַמוּנָה, הֵינּוּ שְׂאִין אַמוּנָתָם בְּרוּרָה וּמוֹכֶכֶת כָּל כֹּף, לָהֶם נְדָמָה, שְׂפִדֵי לַעֲבֹד אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, צְרִיכִים עֲבוּדוֹת קְשׁוֹת וּכְבֹדוֹת, כְּגוֹן תַּעֲנִיּוֹת וְסִגּוּפִים, וְרַק כֹּף יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי מַחֲמַת שְׂאִין מְשִׁיגִים הָאֱלֹקוֹת שְׂיֵשׁ בְּכָל הַנְּשִׁמְיוֹת, לְכֵן נְדָמָה לָהֶם שֶׁרַק עַל יְדֵי שְׂמִפְרִישִׁים עֲצָמָם מִן הַנְּשִׁמְיוֹת – זֹכִים לְמוֹצֵא אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. אָבֵל הָיוּת שְׂלָא בְּכָל פַּעַם וּבְכָל עֵת יְכוּלִים לְהָיוֹת מְפָרֵשׁ וּמְבַדֵּל מִן הַנְּשִׁמְיוֹת, וְלְכֵן נִשְׁפָּרִים מְאֹד, וְנְדָמָה לָהֶם שֶׁבְּמִקּוֹמָם וּבְשִׁעָתָם אֵינָם יְכוּלִים לְמוֹצֵא אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתַמִּיד מֵר וּמְרוּר לָהֶם מְאֹד, כִּי חִסְרָה לָהֶם שְׂמִחַת הַחַיִּים, וְאֵינָם מְשִׁיגִים נַעַם זֵיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ הַגָּנוּז בְּתוֹךְ כָּל פֶּרֶט שֶׁל הַבְּרִיאָה.

מי שיש לו אמונה הוא מאריך אף על כל העובר עליו
 ומגלה רבנו ז"ל, שנה הפוד שבפרשת השבוע (שמות ו, ט), ולא שמועו
 אל משה מקצר רוח ומעבדה קשה, שכל אלו שעבדו עבודת פרך
 מצרים, והתמרמרו תיהם בקשי השעבוד, כל זה היה מחמת שלא
 קבלו את תלמודים האמתיים של משה רבנו, עליו השלום, שאפשר
 למצא אלקותו יתברך בכל דבר, ו"קצר רוח" שלהם, גרמה להם
 "עבדה קשה", כי "קצר רוח" הוא ענין של קטנות אמונה, כי
 מחמת מעוט אמונתו, נתקצר רוחו, ואין לו סבלנות לסבל כל
 העובר עליו בחיים, ונדמה לו שתקדוש-ברוך-הוא אוהב רק
 עבודת קשות וסגופים כבדים, כי אמונה ברורה ומזככת מכניסה
 באדם אריכת אפים וסבלנות עצומה, לסבל כל העובר עליו בחיים
 (קושי מותר"ז חלק א' סימן קנה), ואז מאמין באמונה שלמה, שכל עבודה
 קטנה חשובה מאד בעיניו יתברך, ואפילו אם סובל צרות ויסורים,
 חס ושלום, יודע שכל מארעותיו הם לטובתו, לכפר עוונותיו ולתן לו
 שכר טוב לעולם הבא, ולכן אף פעם אינו קורא תגר, רק מקבל כל
 תבא עליו באהבה, ויודע שגנוזים בתוכם חסדי השם, ועל ידי זה
 גדל וצומח מאד בעבודת השם יתברך, וחי חיים טובים ושמחים
 באמת.

עקר עבודת האדם היא חיזוק האמונה

ולכן עקר עבודת האדם הוא, להכניס בעצמו אמונה ברוח ומזככת, שאין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ואז ישיג היטב שאפשר לעבד השם יתברך עם כל דבר ממש, ויקנה לעצמו מדת הסבלנות לסבל כל העובר עליו בחיים, ויודה ויהלל לשמו יתברך תמיד על כל החסד שעושה עמו בכל עת, ויהיה חיים טובים ונעימים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

מהו שנוי השמות שפותח באלקים ומסים בהוי"ה?

וקשר מוה"ר"ש נ"י את כל ענין הנ"ל לתחלת פרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד. כי הנה בתיב (שמות ו, ב) **וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני הוי"ה**, וכבר הקשו המפרשים, מהו שנוי הלשון מתחלת הפסוק לסופו, שמתחיל עם **"וידבר"** שהוא לשון קשה, ועם שם **"אלהים"** שהוא מדת הדין, ומסים עם **"ויאמר"** שהוא אמירה רכה, ועם שם **"הוי"ה"** שהיא מדת הרחמים.

הקדוש-ברוך-הוא גלה למשה - שבתוך הדין גנוזים רחמים

והנה על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מוכן כל הענין מאד, כי הקדוש-ברוך-הוא גלה למשה רבנו את כל סוד החיים, שגם בתוך מדת הדין, שהם מצבי החיים הקשים - נמצא שם הוי"ה הקדוש המורה

על מדת הרחמים, כי כל מארעותיו של אדם הם למוכתו, ובין במדת הדין ובין במדת הרחמים – צריכים להודות ולהלל להשם יתברך, וכמו שכתוב (תהלים נו, יא): "באלהים אהלל דבר, בהויה אהלל דבר" (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד'), אבל משה רבנו תיה צר לו מאד על צרות ישראל, ומרב אהבת ישראל שבערה בקרבו, שאל את הקדוש-ברוך-הוא (שמות ה, כב): "למה תרעות לעם תזה למה זה שלחתני"; כי לא הבין, למה נשמות ישראל צריכות לסבל כל כך במצרים, ועל זה אמר לו הקדוש-ברוך-הוא, שעליו לדעת, שגם במדת הדין יש רחמים גמורים, וצריכים להתבטל לגמרי תחת האמונה הקדושה, ולדעת שדרכי ה' נכונים ואמתיים, שזהו וידבר אלהים אל משה – לשון דבור קשה, ועם מדת הדין, ויאמר אליו אני הויה – לשון אמירה רכה, ועם מדת הרחמים, שתדע, שאפלו אם נראה, שאני מתנהג עם דין קשה, באמת גנוזים בתוכם רחמים רבים, ועל ידי שמתבטלים תחת האמונה הקדושה, זוכים להבין שהכל רק לטובה.

סוד השם הקדוש 'אל שדי'

וזהו, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי הויה לא נודעתי להם. 'אל שדי' – הוא שם קדוש המורה על מדת החסד

המלכּשֶׁת בּמִדַּת הַדִּין, כִּי "אַל" הוּא הַתְּגִלוֹת הַחֶסֶד, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים נב, ג): "חֶסֶד אֵל כֹּל הַיּוֹם", "שְׂדֵי" הוּא הַתְּלַבְּשׁוֹת בּמִדַּת הַדִּין וְהַצְמִצּוּם, כִּי הַשֵּׁם הַזֶּה הוּא מְלֻשׁוֹן: 'מִי שֶׁאָמַר לְעוֹלָמוֹ דֵּי, יֹאמַר לְצָרוֹתַי דֵּי' (רש"י).

הַתְּחִיבוּת הָאֲבוֹת בְּצָרוֹתֵיהֶם הִתְהַבְּרוּ אֵל שְׂדֵי

וְלָכֵן הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הַתְּגִלָּה אֵל הָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים בְּשֵׁם "אַל שְׂדֵי", כִּי סָבְלוּ צָרוֹת וְיִסּוּרִים רַבִּים כֹּל יְמֵיהֶם, אֲבָרְהָם סָבַל מִתַּרְח אָבִיו וּמִיִּשְׁמַעֵאל בְּנוֹ, וְנִתְנַסָּה בְּעֶשְׂרֵה נְסִיחוֹת קָשִׁים וּמְרִים, וְכֵן יִצְחָק סָבַל מִיִּשְׁמַעֵאל אָחִיו, וּמַעֲשֹׂו בְּנוֹ, וַיַּעֲקֹב סָבַל צָרוֹת וְיִסּוּרִין כְּנֻגַד כָּלֵם: צָרַת עֲשׂו, צָרַת לָבָן, צָרַת יוֹסֵף, צָרַת רְחֵל, צָרַת שְׂמֵעוֹן וְצָרַת בְּנֵי־מִיֶּן. וְכִמוֹ שֶׁאָמַר לְפָרְעָה (בְּרֵאשִׁית מו, ט): "מַעַט וְרַעִים הָיוּ יָמֵי שְׁנֵי חַיַּי" וְגו', אֲבָל הֵם הִרְאוּ אֶת הַדֶּרֶךְ שֶׁל הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁאִסּוּר לְשִׂאֵל שְׂאֵלוֹת אִו לְקַרְא תַּגְּר, חֵם וְשָׁלוֹם, עַל כֹּל מַה שֶׁעוֹבֵר עַל הָאֵדָם, רַק לְדַעַת שֶׁבְּכָל דֵּין מְלַבֵּשׁ חֶסֶד, וּבִתְוֹךְ מִדַּת הַדִּין שֶׁהוּא שֵׁם אֱלֹהִיִּם, יֵשׁ רַחֲמִים שֶׁהוּא שֵׁם הַוּוֹיָה, וְהַשֵּׁם אֱלֹהִיִּם הוּא כְּמוֹ נִרְתִּיק וּלְבוּשׁ לְהַשֵּׁם הַוּוֹיָה, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים פד, יב): "כִּי שֶׁמֶשׁ וּמִגֵּן הַוּוֹיָה אֱלֹהִיִּם", כִּי בִתְוֹךְ אֹר הַשֶּׁמֶשׁ אִי אֶפְשָׁר לְהִסְתַּבֵּל מִרַב בְּחִירוֹת, רַק יֵשׁ עֲלֶיהָ נִרְתִּיק וּלְבוּשׁ, הַמְּצַמֵּם גְּדֵל אֹרְהָ, וְאִו

יכולים לקבל אותה. וזהו שם 'אלהים', שבגיימטריא 'הטבע', שהיא נרתיק ולבוש לשם הנו"ח ברוך הוא, שהיא מדת החסד ותרומים.

חשם אלקים – הדין הוא נרתיק לשם הנו"ח – החסד

כי אם החסד היה מתגלה בלי שום דין וצמצום, לא היה אפשר לקבלו מרב בהירותו, ורבויו אור היה גורם שבירת הכלים, חס ושלום, אבל עכשו שיש נרתיק ולבוש, שהוא הדין והנהגת הטבע, ואדם צריך לטרח ולהתיגע למצוא החסד שיש בתוך הדין, ולהכניס עצמו בתוך אמונה ברורה ומזככת, על ידי זה דיקא נעשים כלים נפלאים לקבל אורו יתברך, האין סוף, ברוך הוא, וזוכה לדבקות אמתית ועליונה בו יתברך.

דרך למוד האמונה של האבות – לקבל הכל באהבה

ועל כן מזכירים בכל התפלות את זכות האבות הקדושים, כמו שאנו אומרים: "אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב", כי האבות הקדושים למדו דרך של אמונה, שיקבל אדם כל הבא עליו באהבה, ולא ישאל שום שאלות וקשיות על הנהגותיו יתברך, והכמינו הקדושים אומרים (ילקוט שמעוני איוב רמז תתקח) שאלו לא קרא איוב תגר בפשעברו עליו וסורין, היו אומרים גם אלקי איוב, כי עקר

התנגלות האמונה הקדושה הוא אצל צדיקים שיכולים לקבל הנהגה של צמצום ודין, ולא לשאול שום קשיות על הנהגותיו ותפודה, וזה אשר גלה הקדוש-ברוך-הוא למושה, וארא אל אברהם ואל יצחק ואל יעקב באל שדי, שתמיד נגליתי אל האבות במדת החסד המלבשת במדת הדין, ושמי הוי"ה לא נודעתי להם, שלא ראו התנגלות פתוחה של חסד ורחמים, ואף על פי כן גלו ופרסמו האמונה הקדושה בעולם, ולא שאלו שום שאלות וקשיות, ועל כן ראוי גם למושה רבנו, עליו השלום, ללכת בדרך הקדוש הזה, וללמד לנשמות ישראל שאין לשאול שום שאלות וקשיות על הנהגותיו ותפודה, רק לדעת, שבתודת מדת הדין יש חסד גדול, וכשיגיע הזמן והעת הנכון, יתגלה החסד לעיני כל, ויצאו מתחת שעבוד מצרים לחרות עולם.

סגולת השם הקדוש אל שדי להולדה

ובדרך אגב הזכיר מוה"רא"ש נ"י, שעל כן השם "אל שדי" מסגל להולדת ילדים, וכמו שפתיב (בראשית לה, יא): "אני אל שדי פרה ורבה" וגו', והיא אחת מפונת הצדיקים בראשית שמוקדוין לפני הפלה - לרקד בצורת השם "אל שדי", כי יהוד איש ואשה הוא גם כן חבור שני שמות "אל שדי". כי איש מצד שם "אל", המורה על חסד

והתפשטות, ואשה מצד שם "שדי", המורה על דין וצמצום, והסד והתפשטות, בלי גבול וצמצום – אין לו קיום, כי הוא בגדר רבוי אור הגורם שבירת הפלים. ועל כן נתנת אשה לאיש, שתהיה (בראשית ב, יח): "עזר כנגדו", הינו גבול וצמצום, וזה יהיה לו לעזר בכל עניניו, עד שימצא את אלקותו יתברך בכל עבודותיו הגשמיות, ואז תשרה השכינה הקדושה בבית, ויזכו להוליד ילדים ודורות ישרים מברכים, שימסרו האמונה הקדושה מדור לדור.

סוד החדש שבט – שבתוך הגשמיות טבועה רוחניות

וזהו תקשר לראש החדש שבט, שהוא ראש השנה לאילנות, לפי דברי בית שמאי, ובחמשה עשר בו לפי דברי בית הלל, כי מבאר בדברי רבנו ז"ל (קושי מותרין חלק ב' סימן רפו) שב"ט ראשי תבות טבעו בארץ שיעריה (איכה ב, ט), שיערי הגן עדן, שהם התגלות אלקותו יתברך בנה העולם הגשמי, הם טבועים וגנונים בתוך גשמיות הארץ, ועל ידי בעלי הפוסקים, שהם לומדי הלכות, יכולים להוציא השערים מן הארץ, ולכנס על ידם אל תוך הגן עדן, כי על ידי למוד הלכה, נודע לאדם שלא צריכים לעשות עבודות קשות כדי לעבד את השם יתברך, רק בכל פרט ופרט של החיים, אפלו

בתקופה גשמיית הארץ, יש אלקות, ויכולים להיות חיי גן עדן, גם בעולם הגשמי הזה.

על ידי החלכה נודע שאפשר לעבד ה' בכל דבר וכל זה הוא סוד ענין ראש חדש שבט, שאז עולה השרף באילנות, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (עין רש"י מסכת ראש השנה דף יד ע"א), ומתחילים האילנות לחנט ולצאת מתחת הארץ, כי כל עקר פח הגדל וכת הצומח על ידי האמונה הקדושה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת לא ע"ב): 'אמונה זה סדר זרעים' (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן קנה). וכאשר זוכים ולומדים הרבה הלכה, מתחזקת מאד האמונה הקדושה, ונודע לאדם שאפשר לעבד את השם יתברך עם כל הגשמיית שבעולם הזה, וגם עם כל מה שעובר עליו בחיים, ועל ידי חזק האמונה, מקבל פח הגדל וכת הצומח, עד שצומח לאילן רב וגדול. ולכן בהודש שבט שאז מתחילה צמיחת האילנות מתחת האדמה, אז הזמן מסגל ביותר להוציא את כל השערים הטבועים בארץ, ולגלות ולמצא את הארת אלקותו יתברך הגנוזה בתוכם, עד שיתגלה באפן הכי ברור, שגם בתכלית ההסתרה ותקופ הדין – גנוזים רחמים וחסדים גמורים.

הרמז לבקשת הרוחניות בתוך הגשמיים, בדעת בית שמאי והנה לפי בית שמאי, ששיטתו תמיד להומרא, מצד מדת הדין, ראש השנה לאילנות הוא בראש חדש שבט, שאז אור הלבנה עדין בתכלית הקטנות, ואומרים בית שמאי, שגם אז בתכלית החשך וההסתרה צריכים להתנגע ולטרוח למצוא האלקות שיש בתוכם, שזה מרמז בצרוף שם הוי"ה המאיר בחדש שבט, הוי"ה, והיוצא מראשי תבות הפסוק (ויקרא כו, ג): ה'מר י'מירנו ו'תיה ח'וא). שבתחלת החדש, מאירה האות ה', שהיא הנקבה ומצד הדין, לפני האות יו"ד, שהיא הזכר ומצד החסד, שאלו הם דברי בית שמאי – שגומים תמיד אל חמר הדין, ואומרים, שגם בשעדין הלבנה בקטנותה, בתחלת החדש, צריכים למצא את החסד הגנוז בתוכה, ולעבד כן את הקדוש-ברוך-הוא.

הרמז בדברי בית הלל – שמשגיגים אור החסד בשלמות אבל בית הלל אומרים, שראש השנה לאילנות הוא ביום חמשה עשר בשבט, במלוי הלבנה, כי אז בחצי השני של החדש, שתי אותיות אחרונות של צרוף הוי"ה הן בסדרן, ו"ה, זכר לפני נקבה, החסד לפני הדין, כי אז משגיגים אור החסד בשלמות, ואז יכולים

בקל לצמוח ולגדל פראוי, בכח האמונה הקדושה שמתגלה באותה עת.

בהדש שבט מקבל האדם כח הגדל והצומח

נמצא, שגם מתודת הסגלות הקדושות של הדש שבט, יכולים להוציא למודים אמתיים לתחזיק מעמד בכל מצבי החיים, אפלו בעת שצור ודחוק לאדם, ונדמה לו שהוא פשרשי אילן המנחים תחת האדמה, כי אז מתחיל השרף לעלות באילנות, הן בעצי השדה, והן בלבן של אדם שנמשל לעץ השדה, וכמו שכתוב (דברים כ, יט): "כי האדם עץ השדה", ומקבל אז כח הגדל וכח הצומח לתחזיק מעמד בכל אשר עובר עליו בחיים, על ידי התחזקות באמונה.

והשם יתברך יופנו להיות חזקים באמונה כל ימי חיינו, ונזכה לראות כמו עינינו בהתגלות חסדי השם יתברך בכל העולם, בביאת משיח צדקנו ובבנין בית מקדשנו במהרה בימינו, אמן ואמן.

